

La nit, lasciva,
s'enjonca als nostres cossos,
i ens hi dibuixa,
amb la saliva nua,
l'alè silent dels arbres.

Som el vertigen
urgent de les paraules,
el repòs càlid
de la pell, el silenci
que ens neix de la mirada.

Lentituds d'aigua,
vaivé del cos en flama.
Talment l'onada,
esdevenim escuma
tot bressolant la platja.